

Notatki do 3. tygodnia kursu Dotneta

Maciek Mielczarek

16 sierpnia 2020

Spis treści

1	Wstęp. Stan aplikacji po 2. tygodniu	1
2	Konstruktory	2
3	Przeciążanie metod	2
4	Dziedziczenie	2
5	Polimorfizm	3
6	Hermetyzacja	3
7	Klasy abstrakcyjne	3
8	Interfejsy	4
9	Typy generyczne	5

1 Wstęp. Stan aplikacji po 2. tygodniu

U mnie jak i u przynajmniej kilkorga innych kursantów aplikacja ma przynajmniej 1 plik który ma kilkaset linii. Prawdopodobnie można to uznać za

wyznacznik bałaganu, potrzeby refactoru i powtarzającego się kodu. Aplikacje jednak w jakimś stopniu działają.

2 Konstruktory

Stworzenie jakiegokolwiek konstruktora powoduje nie tworzenie konstruktora domyślnego.

Słowo `this` jest do wołania innych konstruktorów tej samej klasy. Wpisujemy je po dwukropku, jak wywołanie funkcji z parametrami, między listą parametrów a ciałem konstruktora. W tym miejscu możemy zamiast `this` użyć `base`, by wywołać konkretny konstruktor klasy bazowej.

Można zainicjalizować pola zaraz za wywołaniem konstruktora domyślnego, w nawiasach klamrowych.

3 Przeciążanie metod

W różnych wariantach metody o danej nazwie zwracamy ten sam typ.

Pojawiła się wzmianka o podpowiedziach IDE na temat przeciążonych metod. To całkiem przydatna funkcja, szczególnie gdy nie jesteśmy pewni jakich dokładnie danych potrzebuje dana funkcja, najczęściej napisana przez kogoś innego (np. twórców bibliotek standardowych).

4 Dziedziczenie

O dziedziczenie często pyta się na rozmowach rekrutacyjnych.

Przy dziedziczeniu klasa pochodna musi mieć konstruktory takie jak w klasie bazowej. Inne metody też mogą wołać metody klasy bazowej, w swoich ciałach poprzez `base.Metoda()`.

W C# każda klasa może dziedziczyć tylko po 1 klasie.

W programowaniu sieciowym często spotyka się klasę bazową `AuditableModel` z właściwościami mówiącymi kto i kiedy ją stworzył i zmodyfikował. Po tej klasie dziedziczy wszystko co chcemy zapisywać do bazy danych.

5 Polimorfizm

Statyczny – przeciążanie funkcji i wybieranie wprost liczbą i typem argumentów która ma być wołana. Program wybiera funkcję na etapie kompilacji.

Dynamiczny – decyzja który kod zostanie wykonany jest odkładana do momentu wykonania kodu. Do nadpisywania metod z klas bazowych używamy modyfikatorów `virtual` – przy metodzie (w klasie bazowej) do nadpisania i `override` przy metodzie (w klasie potomnej) nadpisującej.

Jak to włożyć do swojego projektu? Zrobić klasę bazową z metodą wirtualną i 2 klasy dziedziczące po niej, nadpisujące tą metodę. Następnie trzymać obiekty typów potomnych w zmiennej (prawdopodobnie tablicy zmiennych) zadeklarowanej jako bazowa. Potem wołać tą wspólną metodę i użyć faktu, że dla obiektów każdej z klas potomnych będzie wołana jej wersja funkcji. Czyli jeśli mam w projekcie jakąś metodą wirtualną, to prawdopodobnie używam tego konceptu.

Aha, nie jestem pewien czy było to powiedziane wprost, ale obiekty typów pochodnych można trzymać w zmiennej typu bazowego.

`new` zamiast `override` mówi, że to jest nowa metoda, nie związana z metodą w klasie bazowej. To znaczy jeśli mamy obiekt typu pochodnego w zmiennej typu bazowego i wołamy tą "wspólną" metodę, wtedy, przy braku powiązania metody bazowej z pochodną, zostanie wywołana metoda z klasy bazowej.

6 Hermetyzacja

Niektóre pola (albo tylko ich settery) i metody są wewnętrznymi sprawami klasy bądź projektu, więc nie powinny być dostępne z zewnątrz. Hermetyzacja albo inaczej enkapsulacja polega właśnie na takim ustawieniu modyfikatorów dostępu, żeby sprawy wewnętrzne pozostawały wewnątrz.

7 Klasy abstrakcyjne

Modyfikator `abstract` przy klasie mówi, że nie da się stworzyć obiektów danej klasy. Służą one do tego, żeby po nich dziedziczyć, a więc po to żeby trzymać tam pola, właściwości i metody wspólne dla klas potomnych.

Modyfikator `abstract` przy metodzie mówi, że tej metody nie da się używać, służy ona tylko do tego, żeby ją nadpisywać w klasach potomnych. Czyli chcemy,

żeby wszystkie klasy potomne miały metodę o danej nazwie i sygnaturze (czyli typach przyjmowanych i zwracanych), ale każda z nich może być inna.

Metoda abstrakcyjna nie może mieć ciała.

Nie nadpisanie metody abstrakcyjnej w klasie pochodnej zostanie wychwycone przez kompilator jako błąd.

Modyfikator `sealed` przy klasie mówi, że nie można po niej dziedziczyć. Ta możliwość jest stosowana bardzo rzadko.

8 Interfejsy

Interfejs (wstawiamy słowo `interface` zamiast `class`) to coś podobnego do klas abstrakcyjnych, tyle że:

- Można dziedziczyć po 1 klasie naraz, a implementować wiele interfejsów.
- Interfejsy nie mają konstruktorów.
- Ani pól.
- To nie do końca tak, że interfejs może mieć właściwości. Interfejs może mieć, wyglądające jak właściwości, zapisy mówiące, że klasa implementująca ten interfejs musi mieć dane właściwości. Implementacja takiej "publicznej właściwości" też musi być publiczna.
- Do C#7 włącznie metody interfejsu nie mogą mieć ciała, a od C#8 wprawdzie mogą, ale nie jest jasne czy powinny.
- Domyślnym modyfikatorem dostępu wewnątrz klasy jest `private`, a wewnątrz interfejsu – `protected`.
- Do C#7 włącznie nie można dawać modyfikatorów dostępu niczemu co jest wewnątrz interfejsu. Od C#8 można, ale nie jest jasne czy należy.

Różnice między interfejsem a klasą abstrakcyjną to częste pytanie na rozmowach rekrutacyjnych.

W Klasach i Interfejsach najpierw deklarujemy właściwości i pola, potem metody.

Standardowo najpierw piszemy interfejsy, a potem klasy.

Można implementować w klasie metodę wymaganą przez interfejs jako wirtualną.

Nazwy interfejsów zaczynamy od "I".

9 Typy generyczne

Znane w C++ jako szablony (templates), np `List<JakiśTyp>`. Często wykorzystywane w operacjach typu CRUD (create, read, update, delete).

Definiujemy jak inne klasy, tylko z "<T>" od razu za nazwą klasy. W środku naszej klasy generycznej tego T możemy używać jako typu.

Aby ograniczyć w naszej klasie generycznej możliwe typy T, piszemy zaraz za nazwą klasy (i za <T>) "where T jakiś warunek", np. "where T: IFoo", czyli akceptujemy tylko typy implementujące interfejs IFoo albo "where T: class", czyli T musi być klasą (a nie typem prostym).